

Wzorzec FCI nr 276 / 21.10.2009

NORRBOTTENSPETS

(Norrbotenspitz)

POCHODZENIE: Szwecja.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA: 22.07.1982.

UŻYTKOWOŚĆ: Pies myśliwski.

KLASYFIKACJA F.C.I. : Grupa 5: Szpice i psy ras pierwotnych.

Sekcja 2: Nordyckie psy myśliwskie.

Podlegają próbom pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Ten szpic z rejonu północnych wybrzeży Zatoki Botnickiej pochodzi zapewne od małych łajek, które towarzyszyły myśliwym z Nordkap już w czasach prehistorycznych. Przez tysiąclecia ich selekcja odbywała się w sposób naturalny – przeżywały tylko najsprawniejsze z nich. W trudnych warunkach klimatycznych północnych regionów Półwyspu Skandynawskiego polowanie było najważniejszym sposobem zdobycia mięsa i skór, niezbędnych dla przeżycia. Skóry soboli i norek były przez stulecia najważniejszym towarem wymiennym; gdy ich ceny drastycznie spadły po II Wojnie Światowej, szpice znad Zatoki Botnickiej także popadły w zapomnienie. Przez wiele lat nie rejestrowano ich wcale, aż w końcu Szwedzki Kennel Club uznał je za rasę wymarłą. Ale już w 10 lat później znaleziono kilka typowych egzemplarzy, trzymanyh do stróżowania i do towarzysstwa w kilku gospodarstwach. Dzięki oddaniu kilku hodowców dawny szpic myśliwski został ocalony: w roku 1967 ponownie uznano tę rasę i opracowano nowy wzorzec.

WRAŻENIE OGÓLNE:

Mały, lekko prostokątny szpic, o eleganckiej sylwetce, z suchymi, mocnymi mięśniami. Czujny, z wysoko noszona głową, nieustraszony i aktywny. Dymorfizm płciowy powinien być wyraźnie widoczny.

USPOSOBIENIE/TEMPERAMENT:

Jako pies myśliwski norrbottenspets powinien być bystry i śmiały, szybki, pewny siebie, a przy tym łagodny.

GŁOWA:

Mocna, sucha; widziana z boku i z góry – równomiernie zwęża się ku nosowi.

MÓZGOCZASZKA :

Czaszka : Stosunkowo szeroka, raczej płaska. Czoło nieco wypukłe.

Stop: Widoczny, ale tylko lekko zaznaczony.

TRZEWIOCZASZKA:

Nos: Czarny.

Kufa: Jej długość stanowi połowę długości głowy lub nieco mniej.

Wyraźnie zwęża się ku nosowi, ale nie jest szpiczasta.

Policzki: Widoczne..

Wargi: Cienkie, suche, ściśle przylegające.

Uzębienie: Zgryz nożycowy z dobrze wykształconymi zębami, szczęki mocne.

Oczy: Średniej wielkości, migdałowego kształtu, skośnie osadzone.

Ciemnobrązowe, bystre, o spokojnym, ale energicznym wyrazie.

Uszy: Wysoko osadzone, nieco więcej, niż średniej wielkości; sztywne. Koniuszki nieco zaokrąglone.

SZYJA:

Średniej długości, proporcjonalna do tułowia, sucha i umięśniona, nieco łukowata, wyraźnie wzniesiona.

TUŁÓW:

Kłęb: Wyraźny.

Grzbiet: Krótki, mocny dobrze umięśniony i sprężysty.

Lędźwie: Krótkie i szerokie.

Zad: Umiarkowanej długości i szerokości, nieco opadający, z dobrze rozwiniętą, suchą muskulaturą.

Klatka piersiowa: Umiarkowanie głęboka i długa. Jej głębokość wynosi około połowy wysokości w kłębie. Owalna w przekroju,

normalnej szerokości, żebra rzekome dobrze wykształcone.

Przedpiersie dobrze rozwinięte i dobrze zaznaczone.

Linia dolna i brzuch: Przy patrzeniu z boku, najniższa część klatki piersiowej sięga łokcia lub troszkę poniżej, płynnie przechodzi w lekko tylko podciągnięty brzuch.

OGON:

Osadzony stosunkowo wysoko. Noszony wysoko, ale tylko luźno zwinięty, końcem dotyka boku uda. Rozprostowany sięga nie dalej, niż do stawu skokowego.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE : Oglądane z przodu proste i równoległe, ustawione ani szeroko, ani wąsko.

Łopatka: Długa i szeroka, z dobrze rozwiniętym grzebieniem i mięśniami. Ściśle przylegająca do klatki piersiowej, dobrze umięśniona, dobrze przylegająca do tułowia i skośnie ustawiona. Kłęb wyraźny.

Ramię: Powinno być tej samej długości, co łopatka, tworzy z nią wyraźny kąt. Mocne, dobrze przylegające do klatki piersiowej, ale umożliwiające swobodny ruch.

Łokcie: Nie wykręcone na zewnątrz ani do wewnątrz.

Przedramię: Proste; mocny kościec; suche, sprężyste mięśnie.

Śródreczę: Mocne; oglądane z boku lekko nachylone do podłoża.

Łapy: Małe, mocne, ustawione prosto do przodu, dobrze wysklepione i zwarte, z dobrze wykształconymi, mocnymi opuszkami.

KOŃCZYNY TYLNE: Kończyny tylne – widziane od tyłu – równoległe.

Uda: Proporcjonalnie długie; tworzą z miednicą kąt niemal prosty. Mocno umięśnione.

Staw kolanowy: Mocny, dobrze kątowny.

Podudzie: Tworzy wyraźny kąt z udem.

Staw skokowy: Mocny.

Śródstopie: Suche, elastyczne i dosyć długie.

Łapy: Jak przednie.

CHODY:

Swobodne, płynne i przestrzenne. Kończyny równoległe, grzbiet prosty.

SZATA:

Sierść: Z gęstym i miękkim podszerstkiem. Włos okrywowy krótki i prosty. Sierść raczej gładko przylegająca, o zróżnicowanej długości: najkrótsza na grzbiecie nosa, czaszce, uszach i przednich stronach nóg. Najdłuższa na szyi, tylnych stronach ud i spodniej stronie ogona.

Maść: Czysto biała, zawsze z wyraźnymi i równomiernie rozłożonymi łatami, których idealny kolor to wszelkie odcienie żółtego i czerwonego. Kolor musi występować na głowie i uszach. Łaty czarne i w różnych odcieniach płowego i aguti tolerowane, ale pierwszeństwo należy się idealnej maści.

